

ผมยืนอยู่หน้าประตูของที่ไหนสักแห่ง

ข้างๆ มีใครบางคนอยู่ เป็นเด็กสาว สัมผัสอันอ่อนนุ่มและอบอุ่นอยู่ที่ฝ่ามือ ทำให้ผมรู้ว่าผมกำลังจับมือกับคนคนนั้นอยู่

ที่มืออีกข้างของเด็กสาว มีอะไรบางอย่างที่ส่องประกายเจิดสีดุกว้างอยู่

ผมต้องไปยังอีกฟากของประตูบานนี้ แต่นั่นเป็นสิ่งที่น่าเศร้ายิ่ง น่าเศร้ายิ่งนัก...

เด็กสาวพูดด้วยเสียงเบา

"---ฉันจะอยู่เคียงข้าง... ตลอดไปนะ"

第六話 「きみをつつむ、はつこいのきせき」

บทที่หก : "ปาฏิหาริย์แห่งความรักครั้งแรก ที่ห่อหุ้มกายเธอ"

ตอนที่ลืมตาขึ้น ผมไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

สิ่งที่เห็นเป็นอันดับแรก คือเพดานที่ไม่เคยเห็นมาก่อน กลิ่นยาอ่อนๆ ดูเหมือนว่าผมกำลังนอนอยู่บนเตียง ที่นี้... ห้องพยาบาล?

"ทสึวานุกิคุง รู้สึกตัวแล้วหรือ?"

ผมเบนสายตาไปด้านข้างตามที่ถูกเสียงเรียก ก็เห็นรองอาจารย์ประจำชั้น อาจารย์คิซารางิ นั่งอยู่บนเก้าอี้พับที่วางอยู่ใกล้ๆ

"รู้สึกเป็นไงบ้าง? มีตรงไหนรู้สึกไม่ดีไหม"

"รู้สึก... ไม่ครับ"

ถึงจะรู้สึกเหมือนฝันอะไรซักอย่างอยู่ก็เถอะ

ผมยกร่างกายท่อนบนขึ้น ก็พบว่าที่ที่ผมอยู่คือห้องพยาบาลของโรงเรียนตามคาด นอกหน้าต่างบานใหญ่ มีสนามโรงเรียนที่คุ้นเคยแผ่กว้างอยู่

"จำได้ไหมว่าทำไมเธอถึงอยู่ที่นี่?"

"ไม่ค่อยครับ..."

"เธอนะ สลบล้มไปตอนกำลังมาโรงเรียน เลยมานอนพักอยู่ที่นี่ซักพักยังงั้นละ"

"อ่า"

สละ? แต่เราทำอะไรไม่ได้เลยนะ...

ผมสายหัวที่ยังเบลอะๆ อยู่นิดหน่อยเบาๆ แล้วมองดูรอบๆ ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรไม่เข้าที่เข้าทางอย่างประหลาด อะไรกันนะ เหมือนมีบางอย่างผิดธรรมชาติไป...?

แล้วอาจารย์ก็พูดขึ้นว่า "เธอสูญเสียความทรงจำไปนะ"

ตามที่อาจารย์เล่า ดูเหมือนผมจะล้มหมดสติที่โรงเรียนเมื่อไม่กี่วันก่อน

อาจารย์เล่าว่าเท้าผมคงลื่นล้มหายหลังไป แต่พอพาไปที่โรงพยาบาล ก็พบว่าผมสูญเสียความทรงจำตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนพฤศจิกายนไปหมด

หลังจากนั้นสองสามวัน ผมก็รับการตรวจหลายต่อหลายอย่างที่โรงพยาบาล พอหมอบอกว่าเดี๋ยวคงกลับมาใช้ชีวิตประจำวันได้แล้ว ตั้งแต่เมื่อเช้า ผมจึงเริ่มมาโรงเรียน แต่ตอนนั้นผมก็ล้มลงไปอีกครั้ง ..ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น

"ถ้าจัน ตอนนี้เป็นเดือนพฤศจิกายนหรือครับ?"

"อืม จำเรื่องสองสามวันก่อนนี้ไม่ได้เหรอ?"

"คงอย่างนั้นครับ..."

พอได้ฟังดู ผมก็รู้สึกยังกับว่าตัวเองนอนอยู่ที่ไหนสักแห่งมาตลอด แต่ว่า ความทรงจำผมก็คลุมเครือราวกับถูกหมอกเลื่อนรางปกคลุมอยู่อยู่ดี

"แต่ว่า ตอนนีผมสติชัดเจนดีครับ"

พอพูดไป อาจารย์ศิขาราก็พูด "จันก็ดีแล้ว" และถอนหายใจฟู

"ดูท่าจะมีอาการตามหลังเหลืออยู่นิดหน่อยสินะ คิดว่าคงไม่มีเรื่องใหญ่ แต่อาจจะยังสับสนนิดหน่อยหรือสภาพร่างกายไม่พร้อมดีอยู่ก็ได้ อย่างวันนี้อยู่ๆ เธอก็ล้มหมดสติไปนี่นะ"

จันห rokok เหมยอมรับ ไม่ใช่สิ ผมจำเป็นต้องยอมรับต่างหาก

เพราะภาพข้างนอกที่ผมเห็นจากหน้าต่าง ถูกย้อมด้วยสีแห่งฤดูหนาวอันเยือกเย็นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้จริงๆ

ที่ผมไม่มีความทรงจำตอนมาโรงเรียนเลย ก็อาจเป็นเพราะเจ้าอาการตามหลังนั่นก็ได้

ขณะที่คิดๆ อยู่ ผมก็ได้ยินเสียงออกดั่ง อาจารย์มองนาฬิกาที่แขวนอยู่ที่ผนัง

"คาบแรกจบแล้วสินะ คาบเรียนที่เหลือจะเอาใจริ? ถ้ารู้สึกไม่พร้อม จะกลับก่อนก็ได้นะ"

"อ่า ไม่เป็นไรครับ ผมจะเข้าเรียน"

ไม่ได้รู้สึกไม่ดีมากมายอะไร คงเข้าเรียนตามปกติได้ละมัง

"จันหรือ แต่อย่าฝืนนักล่ะ"

"ครับ"

"งั้นก็ ระวังตัวด้วย"

หลังจากที่อาจารย์ยกมือโบกเบาๆ ส่ง ผมก็หันเห่ามุ่งสู่ห้องเรียน

"พฤศจิกายนงั้นหรือ?"

ผมพึมพำด้วยความรู้สึกไม่อยากเชื่อ ขณะที่เดินบนระเบียบ ในที่สุดผมก็ตระหนักและสัมผัสได้ถึงเรื่องที่ได้ฟังมา

อากาศที่ไหลเวียนอยู่รอบตัวนั้น เย็นเสียดผิวจริงๆ ถ้าตอนนี้เป็นเดือนพฤศจิกายนแล้วละก็ จะหมายความว่าผมเสียความทรงจำไปครึ่งปี ไม่เคยคิดเลย ว่าเรื่องเหมือนกับในการตอนอย่างนั้นจะเกิดขึ้นกับตัวเองได้

"ทสึวานูกิ...คง"

ขณะที่ครุ่นคิดอยู่ ก็ถูกเรียกชื่อจากใครสักคน ผมจึงหันหน้าไปทางที่ถูกเรียก

ด้านล่างบันได มีเด็กสาวสองคนที่ผมจำหน้าได้ยืนอยู่ อากิฮิเมะกับยาเอโนะที่อยู่ห้องเดียวกันนั่นเอง

"อรุณสวัสดิ์ ทสึวานูกิคง"

"อะ อา... อรุณสวัสดิ์"

อากิฮิเมะทักทายมา ผมจึงสับสนงงงวย จำไม่ได้เลยว่าสองคนนี้เป็นฝ่ายทักผมแบบนี้ ...หรือว่า ในช่วงครึ่งปีที่เราสนิทกันขึ้นมางั้นหรือ?

"คือ ได้ยินว่าทสึวานูกิคงเป็นลมล้มไประหว่างมาโรงเรียนนะ เป็นอะไรมากไหม? อย่าฝืนน้ากนะ"

อากิฮิเมะพูดด้วยใบหน้าดูเป็นกังวล ยิ่งทำให้ผมสับสนมากขึ้นไปอีก

...จะว่าไป สองคนนี้รู้ว่าผมเสียความทรงจำไปแล้วรึยังนะ? แต่ผมว่าเรื่องที่ผมเข้าโรงพยาบาลนะ อยู่ห้องเดียวกันก็คงรู้อยู่แล้วละ

"เอ่อ... โทษที เรา ดูเหมือนว่าจะหวักระแทกอะไรเข้า เลยไม่มีความทรงจำช่วงครึ่งปีนี้นะ"

"อืม รู้แล้วละ"

อากิฮิเมะพยักหน้า

"เรื่องที่เสียความทรงจำนะ ฉันรู้แล้ว ไม่ต้องห่วงนะ"

งั้นหรือ ว่าแล้วเชียว ระหว่างที่เข้าโรงพยาบาลอาจารย์คงบอกไว้ละมัง น่าจะเป็นอย่างนั้น

ผมยอมรับ แล้วยาเอโนะก็พูดขึ้น

"เสียความทรงจำไปคงจะลำบากในหลายๆ เรื่อง แต่ฉันกับสุโมโมะจะเป็นกำลังใจให้ ถ้ามีอะไรก็มา

ปรึกษาได้นะ"

"อา...อืม ขอคุณ เอ่อ... แต่ ทำไม?"

ข้อสงสัยนั้นหลุดออกจากปากอย่างไม่ตั้งใจ เพราะท่าทางที่ทั้งสองคนเป็นห่วงเป็นใยผม ทำให้ผมรู้สึกถึงความใกล้ชิดนั่นเอง

"ทสึวานุกิ เป็นสมาชิกชมรมทำสวนไงล่ะ"

"ทำสวน...?"

คำพูดที่ตอบกลับมาผิดคาดอย่างมาก จนผมประหลาดใจไม่น้อย

ผมอยู่ชมรมทำสวน? เรื่องแบบนั้น ไม่เคยสนใจแท้ๆ ทำไมถึงได้...

"ยังไงก็ตาม ถ้ามีอะไร พวกเราจะเป็นกำลังให้ะ"

'มีอะไรก็บอกได้เลย' ทั้งสองคนหันใบหน้าที่ยิ้มแย้มที่ดูสนิทสนมมา ผมจึงพยักหน้าไปด้วยใจที่ยังสับสนงงงวยอยู่

เมื่อไปถึงห้องเรียน พวกเพื่อนๆ ที่ห้องก็ปรี๋เข้ามาหาทันที อย่างที่คิด ทุกคนรู้เรื่องที่ผมเป็นลมล้มไปกับเรื่องที่ผมสูญเสียความทรงจำแล้ว และต่างก็เป็นกังวล สอบถามเรื่องสภาพร่างกายของผมกัน

ทว่า ดูเหมือนพวกเขาจะไม่รู้ชัดว่าผมเสียความทรงจำในช่วงไหนไป พอผมบอกว่า จำอะไรในช่วงราวครึ่งปีนี้ได้เลย ทุกคนก็ต่างมีสีหน้าแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

"ครึ่งปี อะ อืมมม จันเหรอเนีย" แม้แต่เคย์สุเกะที่ร่าเริงเสมอ ก็ขมวดคิ้วด้วยสีหน้าเข้าใจยาก

'...อะไรกัน?'

รู้สึกแปลกๆ แะะ ผมถูกความรู้สึกผิดที่ผิดทางอันแปลกประหลาดเข้ารุ่มล่อมอีกครั้ง เพราะท่าทางของทุกคน จะว่าไงดี... ทำให้รู้สึกเหมือนว่าผมลืมสิ่งที่ห้ามลืมเด็ดขาดไป

"เอ่อ มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นจันเหรอ?"

"เอ๋? เอ่อ ไม่มีเหรอก? เนอะ โนบุโกะซัง"

"หา!? เดียวสิ อย่างามองฉันในเวลาแบบนี้สิ"

ฟุคามิจิที่ถูกเคย์สุเกะปิดความรับผิดชอบใส่ โบกมืออย่างอ้าอึ้ง

"...คือว่านะ ทสึวานุกิคุง ที่จริง"

ตอนที่โคอิว่าอิซึ่งทำท่าครุ่นคิดอยู่ตลอด เปิดปากพูดด้วยท่าทางลังเล ก็มีใครบางคนส่งเสียง 'เอ่อ!' ขึ้นอย่างเข้มแข็ง อากิฮิเมะนั้นเอง

"เอ่อ ฉันว่าทสึวานุกิคุงยังไม่หายป่วยดิ้นะ เพราะจัน ฉันว่าอย่าทำให้สับสนมากนักน่าจะดีกว่านะ"

ตกใจหมดเลย อากิฮิเมะเนี่ย เป็นคนที่พูดจาจะฉานขนาดนี้เลยหรือ?

โดยไม่สนใจผมซึ่งประหลาดใจ ยาเอโนะที่ยืนอยู่ข้างอากิฮิเมะก็พยักหน้าซ้ำๆ

"นั่นสินะ อาจารย์ก็บอกว่าเป็นไปตามธรรมชาติจะดีกว่าด้วย"

"นะ นั่นสินะ ...ขอโทษนะ สโมโมะจัง"

"ไม่เป็นไรหรอก"

อากิฮิเมะยิ้มให้โคอิว่าอิที่ดูหดหู่ลงนิดหน่อย 'ไม่รู้ทำไม' กันขึงของใจผมถึงกระสับกระส่ายต่อใบหน้าด้านข้างนั้น

---แม้จะสูญเสียความทรงจำ เวลาก็ยังคงผ่านไปตามปกติ

หลังจากนั้น ผมก็เข้าเรียนโดยไม่มีอาการเจ็บป่วย และกลับหอพัก ได้ฟังมาว่าผมเข้าชมรมทำสวนอยู่ก็จริง แต่กว่าจะนึกเรื่องนั้นออกก็เป็นตอนที่ผมมาถึงหน้าหอพักแล้ว

'...มะ ช่างเถอะ มีอารมณ์แล้วค่อยไปดูแลกัน'

พูดก็พูดเถอะ ผมรู้สึกเหนื่อยนิดๆ แล้ว เพราะพอตื่นขึ้นมา อยู่ๆ ก็ถูกบอกว่าเสียความทรงจำ แล้วผมก็สงสัยเรื่องท่าทางของทุกคนยังงี้ไม่รู้ด้วย...

อาจจะอย่างที่อากิฮิเมะพูด ผมอาจสับสนอยู่คนเดียวก็ได้

พอไปที่ล็อบบี้ ก็เห็น นัทสึกิ ลูกชายคนโตของแฟลตสามอาซามิยะ นั่งอยู่ที่โซฟาชุดตัวหนึ่ง เปิดสมุดจดกับหนังสือเรียนอยู่ คงกำลังจัดการกับพวกการบ้านอยู่ละมัง อาซามิยะพอรู้สึกถึงผม ก็ส่งเสียงเรียก

"วันนี้กลับเร็วนะ กิจกรรมชมรมล่ะ?"

แล้วเขาก็หยุดกลางคัน และย่นคิ้ว "ฮะ จริงสิ ความทรงจำ..."

"อาซามิยะก็รู้หรือ เรื่องที่เราสูญเสียความทรงจำ"

พอพูดเป็นคำพูดออกไป ก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา

"อืม ก็... ได้ยินมานะ"

อาซามิยะล้งเล่อยู่ครู่สั้นๆ แล้วก็ถามผม "ร่างกายไม่เป็นไรใช่ไหม?"

"อา อืม ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว"

"จึ้นหรือ"

"ความทรงจำก็หายไปแค่ช่วงครึ่งปีนี่ คงไม่มีอะไรที่ทำได้ไม่สะดวกหรอก"

ขณะที่พูดเช่นนั้น ผมก็คิดอย่างเหม่อลอยว่าจะใช้อย่างนั้นหรือ 'ไปด้วย' แคว้นนี้วันเดียวผมก็ทุกข์ทรมานกับความรู้สึกผิดที่ผิดทางอย่างประหลาดๆ หลายต่อหลายครั้งแล้วแท้ๆ

"...เรา อยู่ชมรมทำสวนจึ้นหรือ?"

"ฮือ ตั้งใจทำทีเดียวเลยละ"

"จันเธอเนี่ย..."

ผมเข้าชมรมทำสวนเนี่ยนะ ประหลาดจริงๆ นี่ใจผมเปลี่ยนไปอีท่าไหนกันนะ

"แล้ว จะเอาไงล่ะ? จะทำกิจกรรมชมรมต่อรีเปล่า"

"...ไม่รู้สิ"

ผมพูดอย่างคลุมเครือไป

ผมไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี

พอแยกกับอาชามียะกลับห้องตัวเอง ผมก็ลงไปนอนกลิ้งบนเตียงทั้งชุดนักเรียน

เมื่อเงยหน้ามองหน้าต่าง ข้างนอกก็เริ่มมีดสลับลงแล้ว

พอเริ่มสงสัยว่าทำไมถึงได้มีดเร็วขนาดนี้ ผมก็นึกได้ว่าตอนนี้เดือนพฤศจิกายนแล้ว

'ช่วงนี้พระอาทิตย์ตกเร็วขึ้นนะ...'

...อะไรกัน ใจมันส่งเสียงกระสับกระส่ายออกมา

พอมองพระอาทิตย์ยามเย็น ความรู้สึกว่าจะต้องรีบ ความรู้สึกร้อนรนอย่างหนักก็พล่านขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ

นี่ก็เป็นเพราะความทรงจำหายไปเลยสับสนอย่างนั้นหรือ

ผมพลิกตัว ใช้แขนแทนต่างหมอน แล้วหลับตาลง

พอทำอย่างนั้น ใบหน้าที่พบเจอที่โรงเรียนและบทสนทนาในวันนี้ ก็ไหลผ่านข้างในสมองอย่างไม่ปะติดปะต่อ พร้อมกับความกระสับกระส่ายอันเลือนรางในใจ

มีหลายสิ่งที่ผมข้องใจก็จริง... แต่ที่ข้องใจที่สุดก็คือ อากิฮิเมะ นั่นเอง

'อากิฮิเมะนี่... เป็นคนที่พูดจาขัดถ้อยขัดคำขนาดนั้นจันเธอ'

สายตาที่ดูเป็นห่วงเป็นใยของอากิฮิเมะซึ่งเข้ามาทักทายผมที่ระเบียง น้ำเสียงที่จะฉานในห้องเรียน ผมรู้สึกถึงกระทั่งความตั้งใจเต็มที่ของเธอ

'แต่ว่า อากิฮิเมะนะ ไม่ใช่คนที่ขี้อายกว่านี้หรอกหรือ...?'

จริงสิ ก่อนจะเสียความทรงจำพอดี ระหว่างผมกับอากิฮิเมะ... มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น รู้สึกว่าผมจะเห็นใบหน้าที่แทบจะร้องไห้ของเธอ

เป็นความทรงจำที่รางเลือนก็จริง แต่อากิฮิเมะน่าจะเป็นคนที่ขี้อายกว่านี้ ประมาณว่ากลัวจนกระทั่งไม่กล้าสบตา อะไรอย่างนั้น

แต่ว่า อากิฮิเมะที่ผมเห็นในวันนี้... จะเรียกว่าไหงดี รู้สึกเหมือนเธอมันคงหนักแน่นและกล้าคิดกล้าทำมากกว่านั้น

'อะไรกันนะ รู้สึกแปลกๆ พิกล... ยังไหงไม่รู้สึก'

ผมนอนอยู่อย่างนั้นและจมสู่ห้วงความคิดอยู่พักใหญ่ แต่ก็ไมอาจคว้าตัวจริงของความรู้สึกผิดที่ผิดทางได้ จนยอมแพ้ในไม่นาน

"...เปลี่ยนชุดดีกว่า"

ผมเกร็งท้องลุกขึ้น แต่พอผมกำลังจะเดินไปตู้เสื้อผ้า ก็ต้องหยุดการเคลื่อนไหวลง เพราะผมสังเกตเห็นว่ามีสิ่งที่ไม่คุ้นเคยวางอยู่บนโต๊ะนั่นเอง

"โทรศัพท์มือถือ...?"

มือถือแบบบานพับ กำลังเปล่งแสงสีเงินสลัวอยู่ที่มุมโต๊ะด้านใน นี่เป็นของผมอย่างนั้นหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้น แปลว่าผมซื้อมาในช่วงครึ่งปีนี่? ...ทำไมอยู่ๆ ถึงได้ซื้อ? ทั้งที่ไม่เคยคิดว่ามันจำเป็นมาก่อนเลยแท้ๆ

ข้อสงสัยที่เพิ่มขึ้นอีกข้อหนึ่ง ยิ่งทำให้ความอึดอัดใจของผมเพิ่มขึ้นอีก

ช่วงซึ่งฤดูใบไม้ร่วงกำลังเข้าสู่ฤดูหนาวนี้ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่ามันคือฤดูที่เหงาหงอยที่สุดในรอบปี

ฉันทำเป็นมองหนังสือเรียน ขณะที่แอบมองดูท่าทางของฮารุคุง

ฮารุคุงซึ่งนั่งอยู่ที่ที่นั่งริมหน้าต่าง ก้มหลังเล็กน้อยมองกระดานอยู่ โดยมีท้องฟ้าซึ่งดูหนาวเย็นเป็นฉากหลัง แผ่นหลังที่ไม่ค่อยขยับตัวนักนั้น คงกำลังตั้งใจเรียนอยู่

ตั้งแต่ที่เก็บหยาดแห่งดวงดาวหยาดสุดท้าย ก็ผ่านมาหลายสัปดาห์แล้ว

...คืนนั้น หลังจากที่ฉันเก็บหยาดที่จุดชมวิวแล้ว ฉันกับฮารุคุงก็ไปหาน้ำสึเมะซังด้วยกัน

เมลที่เราสองคนคุยโต้ตอบกัน ก็ต้องลบทิ้งทั้งหมด ด้วยเหตุผลว่า จะทำให้ฮารุคุงสับสนไม่ได้

น้ำสึเมะซังทำยาขึ้นมา และ...

ฮารุคุงก็ลืมนั่นไป

ตอนนี้ ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว สิ่งที่เชื่อมฮารุคุงกับตัวฉัน นอกจากความทรงจำในตัวฉันแล้ว ไม่มีสิ่งอื่นใด...

ฮารุคุงซึ่งสูญเสียความทรงจำไป ดูเหมือนจะใช้ชีวิตแต่ละวันโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเท่าไร เขาเดินจากหอพักมาโรงเรียน เข้าเรียน พอคาบเรียนจบก็ตรงกลับหอพักไป เหมือนตอนต้นฤดูใบไม้ผลิ

แต่ว่า จุดที่ว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนั้น บางทีฉันก็อาจเป็นเช่นเดียวกัน

ทุกๆ วัน ฉันมาโรงเรียนเวลาเดิม มองท่าทางการกระทำของฮารุคุงอย่างเจียบๆ เว้นระยะห่างอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเขา และก็ไปทำกิจกรรมชมรม กลับบ้านโดยมีนาโกะจิ้งมาส่งให้ . ..ขณะที่ครุ่นคิดถึงฮารุคุงตลอดเวลา

อยู่ๆ ฉันก็ทนไม่ได้ จนหลบสายตาไปจากแผ่นหลังของฮารุคุง ฉันซ่อนหน้าหลังหนังสือเรียน แล้วถอนหายใจยาว

ตอนที่ฮารุคุงกลายเป็นตุ๊กตาไปนั้น มีสิ่งที่ฉันต้องทำอยู่ มีสิ่งที่ฉันทำได้อยู่

แต่ตอนนี้ สิ่งที่ฉันทำได้นั้น มีเพียงแค่การเฝ้ามองฮารุคุง โดยไม่อาจทำอะไรกับรูที่เปิดเผยในหัวใจได้

...ฮารุคุงอยู่เพียงแค่อ้อม หากยืนขึ้น ก็จะไปข้างๆ ได้ในไม่กี่วินาที แต่ว่า ...ระยะทางนั้นกลับไกลเหลือเกิน

"อากิฮิเมะจัง"

อยู่ๆ ก็ถูกเรียก ฉันจึงตกใจเงยหน้าขึ้น ยูคิซังยืนอยู่ข้างโต๊ะฉันตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

"พักเที่ยงแล้วนะ ไม่รู้สึกตัวหรือ?"

"เอ๋?"

พอมองไปรอบๆ ดู ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ทุกคนลุกขึ้นจากที่นั่ง เริ่มเอาเบ็นโตะมาเตรียมทานกัน

"จริงด้วย สงสัยฉันจะเหม่อไปนิดนะ..."

ยูคิซังดูเหมือนจะถอนหายใจสั้นๆ กับฉันที่มองภาพห้องเรียนอันอีกทีก็อย่างเหม่อลอย

"ข้างเถอะ ...อาจารย์คิซารากิเรียกอยู่แน่ะ ให้ไปที่ห้องอาจารย์นะ"

"อาจารย์คิซารากิเหรอ...?"

มีเรื่องอะไรนะ เกี่ยวกับกิจกรรมชมรมรีเปล่านะ...

ฉันเดินไปห้องอาจารย์ด้วยกันกับยูคิซัง

ฉันเดินบนระเบียบียง ขณะที่รู้สึกราวกับว่าเสียงอีกทีก็ยามพักเที่ยงเป็นสิ่งที่อยู่ไกลแสนไกล

พอไปถึงห้องชมรม ยูคิซังก็พลัดหลังฉันเดินเข้าไปในห้องอาจารย์ แล้วพูดว่า "ตั้งใจฟังให้ดีๆ ละ" และก็เดินจากไปทางระเบียบียง

"สุโมโมะจัง ผมรออยู่เลยละ"

นัทสึเมะจังยิ้มกว้างให้ฉัน จากข้างในมุมห้อง

"อาจารย์คิซารากิ มีอะไรเหรอคะ"

"อืม มานีหน่อยสิ"

ฉันถูกกั๊กมือเรียกให้ไปด้านหน้าโต๊ะ จึงเดินตึกๆ ในระยะทางสั้นๆ ไปยืนหน้านัทลีเมะซัง

นัทลีเมะซังก้มมองฉันอย่างเจี๊ยบๆ อยู่ครู่สั้นๆ แต่ในไม่นานก็เอียงคอดินหนึ่งเหมือนกับจะถามอะไรบางอย่าง

"อาากิชิเมะซัง ...ไม่สิ สุโมโมะจัง ไม่เป็นไรนะ?"

ฉันประหลาดใจที่ถูกเรียกด้วยชื่อที่นัทลีเมะซังเรียกเฉพาะตอนอยู่นอกโรงเรียนเท่านั้น

"เรื่องอะไรหรอคะ"

"ผมเห็นเหมือนสุโมโมะจังกำลังฝันอยู่ทุกวันนี้ะ"

"มะ ไม่หรอคะ..."

"สุโมโมะจัง"

นัทลีเมะซังส่ายหน้าให้ฉันซึ่งก้มหน้าลงเห็น

"อยู่ต่อหน้าผมนะ ร้องออกมาก็ได้นะ"

ฉันถูกโอบกอดอย่างอ่อนโยน จึงกลั้นมันไว้ไม่ไหวอีกต่อไป

น้ำตาที่ฉันกลั้นไว้ตลอดตั้งแต่วันนั้น หลั่งไหลออกมาทั้งหมดในคราวเดียว

"นัทลีเมะซัง... ฮึก"

"ฮึ่ม"

"ฮึ ฮือ... หนู หนู..."

ฉันจับอกเสื้อเชิ้ตของนัทลีเมะซังแน่นและร้องไห้โฮออกมา แผ่นหลังฉันสั่นสะเอือน นัทลีเมะซังใช้มือที่กอดอยู่ลูบมันอย่างแผ่วเบาหลายต่อหลายครั้ง

"ร้องมาเถอะ พยายามได้ดีมากแล้วละ ร้องให้เต็มที่เลยนะ..."

พลากระซิบเข็นฉันไปด้วย

"ชะ ขอโทษค่ะ"

ฉันสูดน้ำมูกฮึกๆ เยกหน้าขึ้นจากอกของนัทลีเมะซัง เสื้อเชิ้ตที่ฉันซบอยู่นาน เป็นคราบเลอะหมดแล้ว

กว่าน้ำตาฉันจะหยุดลงก็ผ่านไปนานพอควร ทั้งที่ตัดสินใจว่าจะไม่ร้องไห้เด็ดขาดแล้วแท้ๆ พออยู่ต่อหน้านัทลีเมะซัง ฉันกลับกลายเป็นเหมือนเด็กตัวเล็กๆ ไปเลย

มืออันใหญ่โตลูบหัวฉันที่ก้มงุดลงเพราะทนต่อความอายไม่ไหวไปมา

"ไม่เป็นไรๆ เก็บน้ำตาไว้มากเกินไปนะมันไม่ดีจริงๆ นะ ยิ่งสุโมโมะจังเป็นคนจริงจึงเกินไปด้วยเนี่ย"

"...ค่ะ"

เพราะฉันรู้ว่านัทสีเมะซังกำลังปลอมโยนฉันอยู่ จึงพยักหน้าอย่างจริงจัง

"แล้วก็นะ ที่ผมเรียกมาที่นี้นะ ไม่ใช่แค่นี้หรอก"

มีอะไรอีกกันเธอ? ฉันเงยหน้าขึ้น นัทสีเมะซังยิ้มกว้าง แล้วหยิบขวดเล็กๆ ออกมา

"ผมว่าจะมอบเจ้านี้ให้ไว้นะนะ"

"...อะไรเธอคะ?"

ฉันมองขวดใบเล็กๆ ซึ่งถูกเติมเต็มด้วยของเหลวสีชมพูไปประมาณเจ็ดส่วนอย่างงุนงง

"นี่นะนะ คือยาที่จะทำให้ความรักสมหวังซึ่งทำด้วยหยาดแห่งดวงดาว"

"เอ๋?"

"ยูคิซังกับยูริซังนะนะ รวมมือกันเก็บหยาดแห่งดวงดาวมาให้ผมใหม่ล่ะ"

"พะ...พวกยูคิซังเธอคะ?"

"มันไม่ได้ทำให้ความทรงจำกลับมา แต่หากใช้สิ่งนี้ ทสึวานูกิคงจะหันมาชอบเธอ"

ใจฉันเต้นตุบ จากนั้นก็เริ่มเต้น ตึกตักๆ อย่างรุนแรง

ทสึวานูกิคงจะ ชอบฉันอีกครั้ง...? สายตาฉันถูกขวดใบเล็กดึงดูดจนละออกไปไม่ได้

นัทสีเมะซังจับมือฉันที่ขยับตัวไม่ได้ แล้วให้กุมขวดเล็กๆ นั้น และพูดว่า

"ใช้ตามที่สุโมโมะจังต้องการนะ"

และก็ยังบอกว่า คิดซะว่าเป็นเครื่องรางละกันนะ

คาบเรียนตอนบ่ายก็จบลง หลังเลิกเรียน

ฉันเดินกลับบ้านด้วยกันกับนาโกะจัง

แกร๊กๆ แกร๊กๆ ทุกครั้งที่ก้าวเท้า จักรยานที่นาโกะจังจูงอยู่ก็จะส่งเสียงเบาๆ ออกมา

"...แล้วก็นะ ทั้งยูคิซัง ทั้งยูริจัง ก็ใกล้จะกลับฟิคุราเลแล้วล่ะ"

พอบอกเช่นนั้น นาโกะจังก็พยักหน้า "จ้ะเธอเนี่ย"

หลังจากที่ฉันรับขวดใบนั้นมาจากนัทสีเมะซัง และออกจากห้องอาจารย์ ก็เจอยูคิซังกับยูริจังอยู่ที่ระเบียงทางเดิน ทั้งสองคนบอกเรื่องนั้นกับฉันที่นั่น

ยูริจังร้องไห้ตลอดจนกระทั่งจากกัน พร้าบอกว่าเพราะตัวเองเลยกลายเป็นแบบนี้ แต่ยูริจังก็เก็บหยาด

แห่งดวงดาวกับยุคซึ่งมาให้เพื่อฉัน

ขอบคุณนะ แค้นฉันก็ตั้งใจมากๆ แล้วละ พอพูดอย่างนั้น ยูริจก็นั่งยองๆ ลงที่ระเบียบ แล้วร้องไห้หนักขึ้นไปอีก จนกระทั่งโครว่าซังรีบร้อนเข้ามารับ

"จริงสิ โครว่าซัง แมวดำที่อยู่กับยูริจนั้นนะ เป็นผู้หญิงที่สวยมากเลยละ ตกใจหมดเลย"

"จันเหรอนเีย อยากเห็นบ้างจัง"

นาโกะจังตอบสั้นๆ ผมดำเป็นเงางามสะบัดพลิ้วไหว

แกร๊กๆ แกร๊กๆ พร้อมกับเสียงเบาๆ เส้นทางมาโรงเรียนก็เข้าใจล้ปลายทางขึ้นเรื่อยๆ

ในที่สุดก็มาถึงสุดทางซึ่งเป็นทางแยก ฉันหยุดเดินลง

สามแยกที่ไม่มีอะไรพิเศษซึ่งอยู่กึ่งกลางย่านที่อยู่อาศัยนี้ เป็นทางแยกไปสู่บ้านของฉัน และสำนักฝึกนากินาตะที่นาโกะจังไปเรียนอยู่

*นากินาตะ เป็นอาจารย์ของญี่ปุ่น คล้ายจ้าว ภาพ :

http://chuymaster.exteen.com/images/col_naginata_1.gif

วันนี้ไม่มีกิจกรรมชมรม เป็นวันที่นาโกะจังจะฝึกซ้อมที่สำนัก ตามปกติ นาโกะจังจะไปส่งฉันที่บ้าน แล้วจึงออกไปฝึก แต่ว่า...

"นาโกะจัง เอ่อ ...วันนี้ ขอไปดูการฝึกได้มั๊ย?"

"หืม?"

"ชะ ขอโทษนะ ...ที่กะทันหัน"

ไม่รู้ทำไม ฉันไม่อยากจะอยู่คนเดียวขึ้นมา

นาโกะจังดูเหมือนจะเข้าใจความรู้สึกนั้นทันทีเหมือนเคย จึงยิ้มอย่างอ่อนโยน แล้วพยักหน้า "ได้สิ"

พอไปถึงสำนัก นาโกะจังก็ไปหาอาจารย์สอนนากินาตะ แล้วขออนุญาตให้ฉันดูการฝึก

"ดูอยู่ตรงนั้นนะ" ฉันถูกพาไปที่มุมห้องฝึก แล้วก็นั่งลงตรงนั้นอย่างสงบเสงี่ยม

และก็ดูนาโกะจังในชุดฝึกฝึกซ้อมกันกับลูกศิษย์คนอื่นๆ

ชั้นแรกเป็นกายบริหาร ช่วงที่กำลังจะเสร็จ อาจารย์ก็เข้ามา ทุกคนจึงรีบมาเรียงแถว ทำความเคารพ จากนั้นก็เข้าสู่การฝึกฝนท่าพื้นฐานด้วยนากินาตะที่ใช้สำหรับซ้อม

เสียงร้องแหลมอันเต็มไปด้วยพลัง ดังก้องทั่วสถานที่ฝึกซ้อมซึ่งปูด้วยไม้กระดาน

การเคลื่อนไหวของนาโกะจังนั้น งดงามมาก

เธอเหวี่ยงนากินาตะที่ใช้สำหรับซ้อมลงเข้าไปเข้ามา พร้อมกับเสียงออกท่าที่เปี่ยมพลัง เปลี่ยนทิศทางร่างกายด้วยการเคลื่อนไหวท่าซึ่งดูราวกับสายน้ำไหล ฟันจับผ่านอากาศไป ท่าทางเหล่านั้นไม่มีความ

ลั้งเลเลย เทียบกันแล้ว จัน...

'จันนะ... เอาแต่กังวลอยู่ตลอดเวลา ...แม้แต่ตอนนี้'

จันหลุบตาลง กำมือที่วางอยู่บนเข่าแน่น

หลังการฝึกซ้อมจบลง นาโกะจังก็เข้าไปข้างในครึ่งหนึ่ง

พอนึกว่าคงไปเปลี่ยนชุดได้เดี๋ยวเดียว เธอก็กลับมาทั้งชุดฝึกทันที เอ๋ ถืออะไรอยู่ในมือด้วย? พอลองมองดู ...หว่า ไตฟุกุโมจิตั้งเบ้อเรอ?

"ครูบอกว่าถ้ายังงี้ก็ทานนี่ชะนะ นะ"

"หว่า ขนาดนี้เลยเหรอ? จันกินไม่หมดหรอก"

"ไม่ต้องห่วง ไตฟุกุของโลมัลโลท์ชะอย่าง มาถึงมือจันแล้วแค่นี้สบาย"

จริงด้วย นาโกะจังเห็นอย่างนี้ก็เถอะ เป็นคนที่ชอบของหวานมาก โดยเฉพาะไอศกรีมของโลมัลโลท์ แทบจะวางไม่ลงเลยล่ะ

"ทานกันเถอะ"

"อืม"

เราสองคนย้ายไปที่เฉลียงระเบียง นาโกะจังเริ่มทานไอศกรีมๆ ทันที

"อืม อร่อย"

ลูกที่หนึ่งหมดในพริบตา นาโกะจังยื่นมือมาที่จาน

"ไอศกรีมของโลมัลโลท์อร่อยมาก จนที่ลูกฉันก็ทานได้หมดเลยล่ะ"

"ฮึ"

ฉันหัวเราะคิกอย่างไม่ตั้งใจ แต่รอยยิ้มกลับหายไปทันที เพราะถูกความหนักอึ้งในใจดิ่งรั้ง

เรานั่งข้างกันสองคนที่เฉลียงอยู่เงียบๆ พักหนึ่ง

ใบไม้เล็กๆ ปลิวตกผ่านบริเวณเท้าของนาโกะจังซึ่งนั่งรวมขาอย่างสำรวมไป

ข้างหน้าเฉลียงเป็นสวนขนาดเล็ก รอบๆ ถูกล้อมไปด้วยพุ่มไม้และรั้วเตี้ยๆ ซึ่งทำจากไฟ มองเห็นใครบางคนเดินผ่านที่ฝั่งตรงข้าม ความเย็นของตอนกลางคืนเข้ามาอย่างเงียบๆ ที่ละน้อย

"ทรมานนะ"

ฉันได้ยินเสียงเข่นนั้นพิมพ์

"...อืม"

"นี่ สุโมโมะ ทสึวานูกินะ ตอนนี้ไม่มีความทรงจำก็จริง..."

บนมือที่วางอยู่เหนือเข่าของฉัน มีมืออันอบอุ่นเข้ามาวางซ้อน และกุมแน่น

"แต่ว่า... ฉันคิดว่าสายสัมพันธ์ที่ไม่มีสิ่งใดแทนที่ได้นะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นมันก็จะไม่หายไปแน่นอน"

"นาโกะจัง..."

"จะไม่เป็นไรแน่นอน สุโมโมะ"

"อืม... อ้อ..."

ฉันได้แต่พยักหน้าเท่านั้น

ฉันมองท้องฟ้าที่มีดวงดาวเรียงๆ เคียงข้างกับนาโกะจัง โดยที่ยังไม่อาจทิ้งความลังเลในใจได้

ตั้งแต่ที่อยู่ ก็ถูกบอกว่า "เธอสูญเสียความทรงจำไป" ผ่านมาก็วันแล้วนะ?

คืนนี้ผมก็นอนกลิ้งอยู่บนเตียงในห้องตัวเอง ปวดหัวกับคำถามที่ไม่มีคำตอบออกมา

นับจากตอนนั้น ความรู้สึกผิดที่ผิดทางก็มีแต่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เรื่องราวแต่ละเรื่องๆ ที่ไม่สลักสำคัญนัก สร้างความกังขาในใจผมทีละข้อๆ

พักเที่ยงวันนี้ก็เหมือนกัน ผมเกิดติดใจอาากิฮิเมะที่ถูกเด็กสาวซึ่งผมไม่เคยเห็นพาตัวหายไปไหนสักแห่งอย่างมากขึ้นมา

เด็กสาวที่พาอาากิฮิเมะไป... รู้สึกจะบอกว่าเป็นนักเรียนที่ย้ายมาใหม่ ถ้าจำไม่ผิด ยูคิ ละมั้ง? แน่แน่นอนว่าผมไม่เคยจำได้มาก่อน

ก่อนที่ยูคิจะพาอาากิฮิเมะไป เธอเหลือบมองมาทางผม อย่างดูเหมือนจะอยากบอกอะไร สายตานั้นถูกเบนออกไปทันทีก็จริง แต่ข้อกังขาเล็กๆ อีกข้อนั้นนั่น กลับทิ่มแทงใจผมดังจึก

---มันอะไรกันแน่นะ ความรู้สึกนี้

ผมพลิกตัวเปลี่ยนท่านอนบนเตียง บนโต๊ะที่อยู่ติดข้างเตียง มีโทรศัพท์มือถือถูกวางอยู่

มือถือเครื่องนี้ ดูท่าจะเป็นของผมจริงๆ พอลองเพื่อนๆ ในห้องดู โคอิวาก็ตอบผมว่า "รู้สึกจะซื้อตอนปิดเทอมฤดูร้อนนะ" ...ตอนนั้นก็เหมือนกัน ผมรู้สึกว่าตาของโคอิวาก็ลอกไปมาอยู่แวบหนึ่ง

'ครึ่งปี จันเธอ...'

ทำไมกันนะ แด่ครึ่งปีแท้ๆ ตัวผมตั้งแต่แรกก็ใช้ชีวิตแบบไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลงอยู่แล้วด้วย กับแค่ไม่กี่เดือน ไม่น่ามีอุปสรรคต่อการใช้ชีวิตมากนักแท้ๆ...

และ ที่ทำอย่างไรรู้ก็ยังข้องใจมากที่สุดก็คือ อาากิฮิเมะ นั่นเอง

ผมไม่ได้พูดคุยกับอาากิฮิเมะมากนัก แต่ว่า การที่เธอเป็นห่วงผมจากที่ที่ห่างออกไปนิดหน่อยอย่างเจี๊ยบๆ นั้น ผมรับรู้ได้ตลอดเวลา

พอรู้สึกถึงสายตาที่อ่อนโยนของอาากิฮิเมะ ส่วนลึกในใจก็กระสับกระส่ายยิ่งขึ้น เป็นความรู้สึกประหลาดที่คล้ายความกระวนกระวาย แต่กลับอบอุ่น... จนผมสับสนเหลือเกิน

สายตานันมันอะไรกันแน่นะ ครึ่งปีนี่ อาากิฮิเมะกับผมสร้างความสัมพันธ์แบบไหนขึ้นมากันแน่

นอกหน้าต่าง ยอดไม้ของแมกไม้สาวยืดยาวไปตามลม ผมเงี่ยหูฟังเสียงนั้นพลางคิด

'จริงสิ พรุ่งนี้ลองไปชมรมทำสวนดูดีไหมนะ...?'

ทำอย่างนั้นแล้ว ผมอาจจะเข้าใจคำตอบที่ว่า สิ่งที่อยู่ในใจเต็มเพียบนี้คืออะไรก็ได้...

หลังเลิกเรียนวันถัดมา ผมถามได้ความว่าที่ทำกิจกรรมของชมรมทำสวนอยู่หลังอาคารเรียน จึงถือกระเป๋าดินไปที่นั่น

"อะ ทสึวานุกิ"

ตอนแรกยาเอโนะ จากนั้นอาากิฮิเมะก็สังเกตเห็น และลุกขึ้นยืน

"มาหาพวกเรงั้นหรือ?"

ผมพยักหน้าให้อากิฮิเมะที่วิ่งเหยาะๆ มาหา

"อยากเห็นซักหน่อยว่าเป็นยังไงนะ"

"งั้นหรือ งั้นก็ค่อยๆ ดูไปนะ"

"อืม"

อาากิฮิเมะกับยาเอโนะต่างก็ยิ้มแย้มกันใหญ่ทีเดียว พอเห็นท่าทางมีความสุขอย่างนั้นแล้ว รู้สึกจ๊ิกจ๊ขึ้นมายังไงไม่รู้สิ...

"เอ่อ ถ้างั้น วันนี้เป็นการดูงานละกันนะ" ยาเอโนะเอียงคอดินน้อยถาม

"อืม อ้อ แต่ถ้ามีอะไรที่เราก็คช่วยได้ เราก็คจะทำนะ...?"

"หรือ ถ้างั้นก็..."

ยาเอโนะคิดสักพัก แล้วพูด "ถ้างั้น ตามสุโมโมะไปละกัน"

"ดูงานที่สุโมโมะทำ แล้วถ้าเห็นว่ามันจะช่วยได้ ก็ช่วยละกัน"

"เข้าใจแล้ว"

"...สุโมโมะ โอเคมั๊ย?"

"อะ อืม"

อาากิฮิเมะพยักหน้าต่อคำพูดที่ดูเป็นห่วงเป็นใยของยาเอโนะ

ยาเอโนะพูดว่า "ถ้างั้น ฉันจะอยู่ที่เรือนกระจกนะ ถ้ามีอะไรก็เรียกละกัน" แล้วก็รีบร้อนจากไป

'...เอ่อ'

ผมเกาศีรษะ

ผมอยากจะดูท่าทางของอาากิฮิเมะก็จริงอยู่ แต่ไม่คิดว่าจู่ๆ ก็จะถูกจับให้เหลือสองต่อสองแบบนี้

พอเหลือบมองอาากิฮิเมะ ตาเราก็ค็ประสานกัน อาากิฮิเมะเบิกตาเหมือนตกใจเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มแย้มออกมาทันที

ใจผมเต้น ตึก

"เอ่อ ทสึวานูกิคง ถ้ายังไง กระเป๋าวางไว้ตรงมานั่งนั่นก็ได้นะ"

"อะ ฮืม"

อะไรนะ? ทำไมเมื่อกี้ผมถึงได้ใจเต้นตึกๆ กันล่ะ

ผมวางกระเป๋านักเรียนที่ถือไว้ลงที่มานั่งซึ่งอยู่ใกล้ๆ ตามที่อาากิฮิเมะพูด ขณะที่ใจสั่นไหว อาากิฮิเมะเปิดห้องเก็บอุปกรณ์เล็กๆ แล้วหยิบบางอย่างออกมา เธอรีบวิ่งเหยาะๆ กลับมาทันที และยื่นถุงมือคู่หนึ่งให้ผม

"นี่ละ ของทสึวานูกิคงใช้นะ"

"อ่า... จันทรอกเหรอ ขอขอบคุณ"

"ไม่เป็นไรเหรอ เอ จันทริ เริ่มจากมุนี่ละกันนะ"

ยิ้มอย่างเขินอาย แล้วอาากิฮิเมะก็เดินไปที่มุมหนึ่งของแปลงดอกไม้ซึ่งมีอยู่มากมาย

ซึก ซึก

อาากิฮิเมะใช้พลั่วที่มีสนิมติดอยู่นิดหน่อยขุดหลุมเล็กๆ หลายหลุม ผมนั่งยองๆ มองอยู่ด้านข้าง

ผมใช้สายตาล้อมมองการเคลื่อนไหวที่คุณลองแล้วชำนาญ พลังคิดว่าจะทำยังไงดี ไหนๆ ก็มาแล้ว ต้องคุยอะไรบ้าง แต่ว่า จะคุยอะไรดีล่ะ...?

"นี่กำลังทำอะไรอยู่เหรอ?"

ผมลองถามไปจันๆ ก่อน อาากิฮิเมะหยุดมือ แล้วตอบผม

"เอ่อ... ฝังหัวเมล็ดอยู่นะ"

"ฤดูใบไม้ร่วงเนี่ยนะ?"

"หัวเมล็ดที่ปลูกตอนฤดูใบไม้ร่วงนะมีเยอะเลยนะ อย่างทิวลิป หรือฟริเซียนะ"

"ฮืมม"

อาากิฮิเมะเอียงคอถาม

"ลองทำดูมั๊ย? ไม่ยากเหรอกะ"

"นั่นสินะ..."

พอพยักหน้า อาากิฮิเมะก็หยิบพลั่วอีกอันที่วางอยู่บนบริเวณเท้าส่งให้ผม

"ทำแบบนี้ละ ใช้พลั่วขุดหลุม แล้วก็ฝังที่ละเมล็ดละ"

"อืม"

"อย่าให้หลมลึกเกินไปนะ"

"เข้าใจแล้ว"

หลังจากนั้นพักใหญ่ รอบๆ ก็มีแต่เสียงขุดดินดังสะท้อนไปมา

เรานั่งยองๆ ที่แปลงดอกไม้เล็กๆ ทำงานอย่างเจียวๆ สองคนไปเรื่อยๆ

ระหว่างที่ทำนั่นทำนี่ ผมก็สังเกตเห็น

'เอ๋ ...อาากิฮิเมะ เกริงอะไรอยู่รีเปล่านะ?'

เพราะอยู่ในระยะใกล้ขนาดที่ไหลเกือบสัมผัสกัน จึงรู้ อาากิฮิเมะดูกระวนกระวายยิ่งงังไม่รู้ตั้งแต่เมื่อก็แล้ว

'เป็นอะไรไปนะ?'

ผมเห็นเธอกดกระเป๋าสี้อ ดูเหมือนจะกังวลเรื่องข้องข้างในอยู่หลายรอบ

มีของสำคัญอะไรใส่อยู่รีงนะ แต่ก็ไม่ควรถามชอกชกไปถึงว่ามีอะไรอยู่ข้างในชะด้วยสิ...

ออยู่ อาากิฮิเมะก็ส่งเสียง "โ้ย" เบาๆ ขึ้นมา

"เป็นอะไรนะ?"

"อะ อืม ในดินมีหินแหลมอยู่นะ... ไม่เป็นไร ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก"

อาากิฮิเมะยิ้ม แต่พอมองดู ก็มีหยดเลือดย่อยออกมาจากปลายนิ้วที่เธอกดไว้อยู่

"เลือดดอกไม้ใช่หรือนั่น รอดี๋ยนะ"

ผมกระโดดไปที่กระเป๋ ปัดหว่ง เปิดกระเป๋าสออก แล้วรื้อค้นข้างใน

'ถ้าจำไม่ผิด รู้สึกจะใส่ไว้ที่ไหนซักที่... อ๊ะ เจอแล้ว'

นี่ไง พลาสเตอร์ยา ผมดึงอุปกรณ์ปฐมพยาบาลอันเล็กที่มือจับได้ออกมาจากกันกระเป๋ ทว่า ผมกลับต้องหยุดมือนั่นลง

'เอ๋? แต่เรามีพลาสเตอร์ลายแฟนซีแบบนี้ด้วยหรอ?'

พลาสเตอร์ยาที่อยู่ในมือ มีภาพวาดคล้ายลูกเจี๊ยบตัวเล็กๆ อยู่ ส่วนพื้นหลังเป็นสีชมพู จะคิดทำไหนดผมก็ไม่อาจคิดว่าตัวเองเป็นคนซื้อของแบบนี้ได้

...มะ ข้างเถอะ ของแบบนี้คงเหมาะกับอาากิฮิเมะแหละ

ผมหยิบมันกลับไปหาอาากิฮิเมะ โดยไม่คิดมากกว่านั้น

"นี่ พลาสเตอร์ พันไว้ดีกว่านะ"

"ขอบคุณ..."

อาากิฮิเมะพูดอย่างเกรงใจ แล้วยื่นมือขวาออกมา และก็หยุดนิ่งไปทั้งอย่างนั้น

"นี่มัน..."

เธอพิมพ์ด้วยเสียงร่าวกับตื้นตันใจ จ้องมองพลาสติกเตอร์ยานิ่ง ผมเห็นดวงตานั้นพร่ำมัว จึงผละตากใจ

"อะ เอ่อ เราเจอแต่พลาสติกเตอร์แบบนี้ละ... ไม่ชอบเหรอ?"

"ปละ เปล่า! ไม่ใช่ออย่างนั้น ขอโทษนะ"

อาากิฮิเมะรีบร่อนสายหน้า

"แค่ ...นิดหน่อย ไม่มีอะไรหรอก ขอโทษที่ทำให้ตกใจนะ ขอขอบคุณมาก"

เฮะเฮะ เธอยิ้มเหมือนไม่มีอะไร แล้วรับพลาสติกเตอร์ยาไป แต่ว่า มือนั้นสั่นนิดๆ...

อะไรกันแน่นะ ออยู่ๆ ใจผมก็เจ็บแปลบขึ้นมาจนต้องหรีดตาลงข้างหนึ่ง

อาากิฮิเมะตอนนี้ คิดอะไรอยู่กันแน่? คิดจะพูดอะไรออกมากันแน่ มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำของผมช่วงครึ่งปีที่หายไปรีเปล่า...?

ใบหน้าที่ไม่อาจเข้าใจได้ซึ่งอาากิฮิเมะให้เห็นเป็นบางครั้ง กับระยะห่างอันแยบยลที่เธอพยายามรักษาไว้ มันมีความหมายอะไรอยู่ในนั้นกันแน่

พวกเราคงต้องสนิทกันในช่วงเวลาครึ่งปีนี้แน่ๆ ถึงขนาดที่พูดคุยกันได้อย่างสนิทสนม เรื่องนั้นผมเข้าใจแล้ว

แต่ว่า เหตุใดกันแน่... ที่ผมไม่สามารถคิดว่าเป็นเพียงแค่นั้นได้

ผมมองอาากิฮิเมะที่กำลังพันพลาสติกกับนิ้วด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ ขณะที่กัตรีมฝีปากแน่นโดยไม่รู้จักการกับความรู้สึกที่คล้ายความหงุดหงิดกระวนกระวายนี้อย่างไร

คืนนั้น แม้หลังจากที่ผมทานข้าว อาบน้ำ และขึ้นเตียงแล้ว ผมก็ยังคงครุ่นคิดต่อไป

ข้อสงสัยที่พองโตขึ้นอย่างฉับพลัน แม้จนค่าแล้วก็ยังไม่หายไป

ตัวจริงของความรู้สึกผิดที่ผิดทางที่ผมรู้สึกมาตลอดนั้น ตอนนี้ผมก็ยังไม่รู้ แต่ว่า วันนี้ มีหนึ่งสิ่ง ที่ผมรู้สึกได้อย่างชัดเจน

'เราเสียดายความทรงจำที่หายไปมากๆ'

เอามันกลับคืนมา เสียงนี้ดังขึ้นมาจากที่ไหนสักแห่งลึกลงไปใใจ นายกำลังลืมสิ่งสำคัญอยู่ ต้องเอาสิ่งนั้นกลับคืนมา

สรุปก็คือ 'อะไรบางอย่าง' ที่ผมเสียดายยิ่ง เกิดขึ้นในช่วงครึ่งปีนี้...

'และมันต้องเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาภิสมาอย่างแน่นอน'

อยากรู้ว่ามันคืออะไร ผมคิดเช่นนั้นอย่างเหม่อลอย ท่ามกลางสติที่ค่อยๆ ถูกความง่วงดึงให้จมลงไป
ใช่ ผมอยากรู้

ว่าในคืนนี้ ผมได้อะไร และเสียอะไรไปบ้าง

และสิ่งนั้นมันเชื่อมโยงอาภิสมาะกับผมเข้าหากันอย่างไร

คืนนั้น ผมฝัน

ผมยืนอยู่ ณ ที่ใดสักแห่งที่เคยเห็นมาก่อน ผมไม่ค่อยเห็นรอบๆ เท่าไรนัก รู้เพียงแค่ว่า ใกล้เคียง มีต้นไม้
ต้นใหญ่ และฝนปรอยๆ กำลังตกอยู่เท่านั้น

"เอ่อ"

ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ข้างตัวผมมีเด็กสาวยืนอยู่ เป็นเด็กสาวที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ผมยาวกับริบบิ้นอัน
ใหญ่ เธอใส่เครื่องแบบของโรงเรียนที่เมืองข้างๆ บนปามีแมวดำเกาะอยู่

พอผมหันสายตาไป เด็กสาวคนนั้นก็พูดด้วยท่าทางคิดหนัก

"เอ่อ มาซาฮารุซัง นี่คือการฝันค่ะ"

จันเหรอ ผมยอมรับ เพราะจันเด็กสาวคนนี้เลยรู้จักชื่อของผมสินะ

แต่ว่า... ทำไมเด็กสาวคนนี้ถึงได้ทำหน้าที่หน้าเศร้าทุกซ์ขนาดนั้นะ

"ที่จริงฉันทำอย่างนี้ไม่ได้หรอกค่ะ แต่ว่า ฉันมีเรื่องที่ไม่ว่ายังไงก็ต้องบอกให้รู้ค่ะ"

ผมเอียงหูฟังเสียงที่ตั้งอกตั้งใจอย่างยิ่ง

"มาซาฮารุซัง กำลังลืม... เรื่องที่สำคัญ สำคัญมากๆ อยู่ค่ะ"

คำพูดนั้นตรงกับสิ่งที่ช่วงนี้ผมรู้สึกอยู่ตลอดเวลาพอดี

เพราะฉะนั้น ผมจึงตอบว่า อืม ไป เด็กสาวกะพริบตาเหมือนประหลาดใจ

ผมก็คิดเช่นนั้น คิดเช่นนั้นมาตลอด ผมต้องลืมอยู่แน่ๆ เรื่องที่สำคัญมากๆ นั้น

เด็กสาวส่งเสียงคล้ายถอนหายใจ "เฮ้อ..." แล้วแตะมือที่หน้าอก

"จัน..เหรอคะ จำได้สินะคะ มาซาฮารุซัง ถึงจะลืมไปแล้วก็ตาม ...ยอดเลย พลังแห่งความรู้สึก...เข้ม
แข็งจริงๆ"

ผมเอียงคอสงสัย เพราะไม่เข้าใจความหมายของคำพูด

"ถ้าอย่างนั้น ...คงไม่เป็นไรสินะคะ มาซาฮารุซังจะต้อง... กับ...ซัง แน่ๆ"

ผมไม่ค่อยได้ยินเท่าไร ตอนที่กำลังจะพูดอย่างนั้น เด็กสาวก็สายหน้า

"ไม่ได้ๆ ฉันบอกเรื่องที่ยากบอกไปแล้ว"

ทันใดนั้น วูบ สายตาก็แคบลง ความวิงเวียนเหมือนตอนที่ผล็อยหลับเข้าห้องหุ้มร่างกายผม

ภาพตรงหน้าเบลอหมุนไปมา รู้ตัวอีกที ทั้งต้นไม้นั้นใหญ่ ทั้งเด็กสาวก็หายไปแล้ว ผมได้ยินแค่เสียงดังมาจากที่ไกลๆ

---ที่จริงแล้ว ฉันอยากให้มาซาฮารุซังจับมือฉันเป็นครั้งสุดท้ายค่ะ

ได้สิ แค่จับมือเอง

---ไม่ได้ค่ะ เพราะมือของมาซาฮารุซัง เป็นของ... ซัง

พูดถึง...อะไรนะ?

---ลาก่อนค่ะ

สุดท้าย ผมรู้สึกเหมือนมีเสียงแมวร้องดังขึ้นอย่างแผ่วเบา

วันนี้พอเรียนจบ ฉันก็มาที่แปลงดอกไม้เหมือนเคย

นาโกะจังมีธุระ วันนี้ฉันจึงทำกิจกรรมคนเดียว

'ช่วงนี้ฉันเอาแต่ให้นาโกะจังช่วยมากไปหน่อย วันนี้ละ จะต้องทำขดเขยส่วนนั้นให้เรียบร้อย ...เออละ!'

ฉันสวมถุงมือให้แน่น ให้กำลังใจตัวเอง

ก่อนอื่นก็เช็กแปลงดอกไม้ด้านนอกไปตามลำดับละกัน

มีแมลงเกาะอยู่ริเปลา แร่ธาตุพอเพียงไหม น้ำพออยู่ริเปลา เรื่องที่ต้องตรวจสอบมีมากมาย แต่ว่า ยิ่งใส่ใจทำแบบนี้ให้พวกมันเท่าไร ดอกไม้ก็จะบานสวยงามให้เขยชมเท่านั้น

'ดอกซัลเวียโอเค ดอกแพนซี แมรีโกลด์ก็โอเค ...อืม ฝั่งนี้ไม่มีปัญหาละมัง'

*パンジー/pansy=ดอกหน้าแมว マリーゴールド/marigold=ดอกดาวเรืองฝรั่ง

ฉันดูไปจนสุดปลายแปลงดอกไม้ที่อยู่ฝั่งที่หันหน้าหาอาคารเรียน เสร็จแล้วก็คิดว่าจะเช็กทางอีกฝั่งด้วย จึงหยุดเท้าลง

'แปลงแถวนี้ก็โตขึ้นเยอะแล้วนี่เนอะ...'

ฉันมองไปรอบๆ ทั้งหมดจากสุดขอบแปลง คิดอย่างหวนรำลึก

ตอนแรกมีแค่แปลงดอกไม้เล็กๆ แปลงเดียวแท้ๆ แต่พวกเราค่อยๆ ขยายพื้นที่ทีละนิด จนตอนนี้แผ่กว้างเต็มอดีตที่ว่างที่ถูกล้อมรอบด้วยอาคารเรียนกับรั้วหมดแล้ว

น้ำพุเก่าๆ กับม้านั่ง เรือนกระจกใส และเหล่าดอกไม้นับไม่ถ้วนซึ่งส่ายไหวไปตามลม พอมองสิ่งเหล่านั้นแล้ว ใจฉันก็เจ็บแปลบ ที่นี่เป็นสถานที่ที่สำคัญมาก ของฉันกับนาโกะจัง...และฮารุคุง

เหตุการณ์เมื่อวานย้อนขึ้นมาในใจ จนฉันใช้มือกดหน้าอกเบาๆ

ฮารุคุงยื่นพลาสติกจากกระเป๋าให้ฉันด้วยท่าทางรีบร้อน นั่นเป็นพลาสติกที่ฉันให้ฮารุคุงตอนวันทานาบาตะ

เก็บไว้ตลอดเลยเหรอ? ทันที่ที่คิดอย่างนั้น ฉันก็เกือบจะร้องไห้ออกมา

ดีใจจริงๆ แต่ก็... เสียใจมากๆ

เพราะว่าฮารุคุงลืมมันไปหมดแล้ว ทั้งเรื่องที่เราทำของประดับวันทานาบาตะด้วยกันตอนนั้น ทั้งเรื่องที่ฮารุคุงเล่าเรื่องเกี่ยวกับดวงดาวตอนเดินกลับบ้านด้วย

ความรู้สึกอันยากจะบรรยายกรุ่นเข้ามาราวคลื่นซัด จนฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี และยิ่งเจ็บปวดเท่าไร ฉันก็ยังคิดถึงสิ่งที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อชั้นเท่านั้น

เครื่องรางที่นาโกะจังมอบให้ ...ยาที่จะทำให้ความรักสมหวัง

หากใช้สิ่งนี้ ฮารุคุงจะชอบฉันอีกครั้งหนึ่ง แม้ไม่อาจนึกเรื่องราวก่อนหน้านี้ออก ก็จะชอบฉันอีกครั้ง...

'แต่ แต่ว่า ...ทำอย่างนั้นได้จริงเหรอ? ฝันให้ฮารุคุงมาชอบฉันเนี่ย เรื่องแบบนั้น ฉัน...'

สุดท้าย วันนั้นก็จบลงโดยที่ยังตัดสินใจไม่ได้ต่อไป

"...ฟู"

ฉันถอนหายใจ แล้วเลิกรื้อฟื้นความทรงจำของตัวเอง

แปลงดอกไม้ที่เราฝังหัวเมล็ดลงไปเมื่อวาน ยังไม่มีต้นกล้าใดๆ งอกขึ้นมา

'ก่อนที่ต้นกล้าจะงอกออกมา ฉันจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้บ้างรีเป่านะ...'

ไม่รู้เมื่อไร ฮารุคุงเคยพูดไว้ ว่า "เราว่าสุโมโมะเปลี่ยนไปมากเลยล่ะ" ...แต่ว่า

'ไม่ใช่หรอก ฮารุคุง ฉันยังเป็นคนเดิมแบบเมื่อก่อนนั่นแหละ'

อีก ลึกเข้าไปในจมูกของฉันรู้สึกเจ็บขึ้นมา

เป็นคนขี้แฉะ อ่อนแอ เอาแต่กังวลไปเสียทุกเรื่อง

ไม่มีแม้ความกล้าที่จะทำอะไร ไม่มีกระทั่งความกล้าที่จะยอมแพ้ ได้แต่ครุ่นคิด ทำหน้าจะร้องไห้อยู่เท่านั้น

พอไม่มีฮารุคุงอยู่... ฉันทำอะไรไม่ได้เลย

ฮึก ตอนที่ฉันสุดจุกนั่นเอง

ฉันรู้สึกถึงเสียงฝีเท้าจากที่ไกลๆ ซึ่งเข้าใกล้เข้ามา จึงรีบใช้แขนเสื้อเช็ดตาอย่างรวดเร็ว

อาจเป็นนัทสีเมะซังมาดูสภาพการณ์ก็ได้ หว้า ทำไงดี ขึ้นถูกเห็นว่าร่องไหอยู่ นัทสีเมะซังก็จะเป็นห่วงอีก...!

ตอนที่คิดนั้นคิดนี้อยู่ เสียงฝีเท้าก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ คนที่ปรากฏออกมานั้น กลับเป็นคนที่ฉันไม่คิดมาก่อน

"อ๊ะ ทสึ..ทสึวานุกิคุง"

ฮารุคุงที่ถือกระบี่มาเหมือนเมื่อก่อน กำลังเดินมาหาฉัน

ไม่จริงน้า ฮารุคุงมาที่นี่อีกเหรอเนี่ย ความดีใจเอ่อล้นขึ้นมา ฉันจึงรีบวิ่งเตาะๆ เข้าไปหา

"ทสึวานุกิคุง วันนี้ก็มาเหรอ?"

"อืม ถ้าไม่รบกวน ก็ว่าจะขอให้เราได้ช่วยงานซักหน่อยนะ"

"ไม่รบกวนเลยล่ะ! ฉันดีใจที่ทสึวานุกิคุงมานะ"

"อืม"

พอพูดอย่างร่าเริง ฮารุคุงก็หลบสายตาด้วยท่าทางเขินๆ นิดๆ

ขณะที่มองใบหน้าด้านข้างนั้น ฉันก็คิดอย่างเหม่อลอย ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเขาถึงได้มา แต่ว่า แค่ซักนิดก็ยังดี ฉันจะคิดว่าเขาเริ่มสนใจพวกฉันกับชมรมทำสวนขึ้นมาแล้วจะได้ไหมนะ ...ได้ละนะ?

"เอ่อ วันนี้เราควรทำอะไรดีเหรอ"

ฉันถูกฮารุคุงซึ่งวางกระบี่ที่ม้านั่งแล้วถาม จึงมองดูรอบๆ

"คือว่านะ หัวเมล็ดเราฝังกันเรียบร้อยแล้ว วันนี้ก็เลยจะทำงานปกติล่ะ..."

"ทำอะไรบ้างเหรอ"

"ก็เช็คสภาพของพวกดอกไม้ อะไอย่างนี้ แต่แปลงดอกไม้ด้านนอกฉันดูไปรอบนึงแล้วล่ะ"

"งั้นเหรอ"

"ที่เหลือก็ เรือนกระจก ที่ยังไม่ได้เช็คนะ..."

...จริงด้วยสิ

อาทิตย์ยามเย็นที่เริ่มจมลงผ่านไหล่ของฮารุคุงเข้ามาในสายตาฉัน จึงนึกขึ้นได้

เวทมนตร์ในเรือนกระจกที่อาทิตย์อสดงให้กำเนิด ถ้าให้ฮารุคุงเห็นภาพที่เราสองคนเห็นตอนนั้นอีก

ครั้ง เขาจะพูดว่าอะไรนะ?

"...อาากิฮิเมะ?"

ฉันอยากให้ฮารุกงในตอนนี้ได้เห็นภาพนั้นอีกครั้ง

หากเราแบ่งปันสถานที่แห่งนั้นอีกครั้งกันสองคน สถานที่ที่ฮารุกงบอกรักฉัน...

"อะ เอ่อ... อาากิฮิเมะ"

ฉันตกใจเมื่อได้ยินเสียงที่ดูลังเล พอรู้ตัว ฉันก็จับมือของฮารุกงอยู่แล้ว

"อ๊ะ! ขะ ขอโทษค่ะ"

"มะ ไม่เป็นไร..."

พอฉันรีบหล่นปล่อยมือ ฮารุกงก็หันสายตาไปทางอื่นด้วยท่าทางลำบากใจ อู-- รีบร้อนไปหน่อย...
ใจเย็นหน่อยสิ ฉัน

"เอ่อ ฮารุ... ทสึวานูกิคง ขอเวลานิดได้มั๊ย?"

พูดแล้วฉันก็ยืนขึ้นก่อน แล้วเดินไปทางเรือนกระจก

"อะไรเหรอ?"

"ทางนี้ ช่วยมาทางนี้หน่อยสิ"

แล้วฉันก็พาฮารุกงเข้าไปในเรือนกระจก

ฮารุกงมองภายในเรือนกระจกที่เต็มไปด้วยต้นไม้หนาแน่นด้วยท่าทางอยากรู้อยากเห็น

"ข้างในเป็นแบบนี้เอง รู้สึกกว้างขวางกว่าที่เห็นจากข้างนอกอีกนะ"

"อืม ทางนี้... มาทางนี้อีกหน่อยนะ"

ฉันนำทางฮารุกงที่ตามมาอย่างดูประหลาดใจนิดๆ ไปจนถึงบริเวณกลางเรือนกระจก

"พอยืนอยู่ตรงนี้น้อย่างนี้นะ"

"หืม...?"

"อ๊ะ มาแล้วละ"

และสิ่งนั้นก็เริ่มขึ้นเหมือนอย่างเคย

"ว้าว..."

ฮารุกงอุทานขึ้นชมออกมา ภายในเรือนกระจกเปี่ยมล้นไปด้วยสีส้มในพริบตาหนึ่ง

ทั้งต้นปาล์มต้นใหญ่ ทั้งเหล่ากระถางต้นไม้ที่เรียงรายอยู่มากมาย ทั้งหมดถูกย้อมไปด้วยสีส้มอัสดง

ช่วงเวลาอันน่าอัศจรรย์ ท่ามกลางเส้นแสงที่สาดส่องมาจากเพดาน แม้แต่ฝุ่นผงที่ล่องลอยไปมาในอากาศ ก็ดูเหมือนอัญมณีเม็ดเล็กๆ ขึ้นมา

"ฮึๆ ยอดเลยใช้ไหมล่ะ ตอนเย็นเฉพาะช่วงเวลานี้นะเท่านั้น ถึงจะส่องแสงอย่างนี้ล่ะ"

"จ้ะเหอเนี่ย... ยอดเลยนะ"

ดูเหมือนฮารุกงยังคงตะลึงอยู่นิดหน่อย เขาเบิกตาที่มีหางตาเรียวยาวกว้างเงยขึ้นมองเพดาน โดยที่ยังอ้าปากค้างอยู่นิดๆ

"สวยเนอะ"

"อืม สวยมาก..."

ดีจัง ดูท่าจะถูกใจล่ะ

เราสองคนยืนเคียงกันมองแสงที่เต็มเต็มทั่วบริเวณสายไฟโหว่ไปมาอยู่พักหนึ่ง

"...คือว่า"

แล้วฮารุกงก็พูดขึ้นอย่างดุลงเล

"อะ อ้อ"

"เรา เคยมาที่นี่แล้วรีเปล่า?"

ติก ใจฉันส่งเสียงร้อง ฉันตอบในทันทีไม่ได้ก็จริง แต่ดูเหมือนฮารุกงจะรู้คำตอบจากสีหน้าฉันแล้ว

"ว่าแล้วเชียว... เคยจริงๆ ด้วย"

เขาถอนลมหายใจเบาๆ

"เรา ลืมอะไรไปหลายอย่างจริงๆ สินะเนี่ย..."

ด้วยเสียงนั้น ฉันจึงมองหน้าของฮารุกงอย่างตกใจ เพราะฉันรู้สึกว่าคุณพูดเมื่อก็ ...จะเรียกว่าอะไรดีนะ รู้สึกเหมือนสิ่งที่คล้ายความรู้สึกที่ไม่อาจเก็บไว้ได้หมด กำลังซึมออกมาอย่างไรอย่างนั้น

สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่ามีในตัวฮารุกงเมื่อต้นฤดูใบไม้ผลิ เมื่อเดือนพฤษภาคมนั้น...

ติกตักๆ ใจฉันเริ่มเต้นอย่างรุนแรง

ฮารุกงทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ว่า จะพูดอะไรกันแน่นะ?

"เอ่อ อากิฮิเมะ"

ฮารุกงพูดขึ้นโดยที่ยังมองไปยังภายในเรือนกระจกที่ถูกย้อมไปด้วยสีส้ม

"...อืม"

"พรุ่งนี้ เราก็คงจะมาทำกิจกรรมชมรมนะ"

"...!"

"เรื่องในชมรมทำสวน เรานึกไม่ออกซักอย่าง อาจจะเป็นการรบกวน... แต่ก็ขอฝากตัวด้วย"

พอมองใบหน้าของฮารุคุงที่มีรอยยิ้มบางๆ ฉันก็รู้สึกคิดถึงอย่างแรงกล้า

ฮารุคุงไม่มีความทรงจำในช่วงครึ่งปี แต่ แต่ว่า

ฮารุคุงไม่ใช่ฮารุคุงในตอนเดือนพฤษภาคมนั้น...!

ถึงจะวางตัวไม่ค่อยถูก แต่ก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน ฉันเข้าใจดีว่าฮารุคุงกำลังพยายามเป็นห่วงฉันอย่างเต็มที่ในแบบของฮารุคุงเองอยู่

แม้จะไม่มี ความทรงจำ ฮารุคุงก็ยังคงเป็นฮารุคุงที่ผ่านร้อนผ่านหนาวร่วมกันมา

ฮารุคุง ฮารุคุง ฉัน...

"อาากิฮิเมะ?"

ดวงตาเรียวยาวก้มมองฉันที่หยุดยืนนิ่งอย่างประหลาดใจ

ในใจฉัน เวลาครึ่งปีที่หายไปกำลังม้วนก่อเป็นน้ำวนราวกับกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก

ฮารุคุง... อยู่เคียงข้างฉันตลอดเวลา กลางวันในฐานะทสึวานุกิคุง กลางคืนในฐานะยูกิจัง และก็ให้กำลังใจฉันมาตลอดเวลา

ฉันได้รับความกล้ามากมายขนาดไหนจากฮารุคุง และจากยูกิจังกันนะ

'ดังนั้น แม้แต่คนขี้แอดอย่างฉันจึงคิดจะพยายามอย่างสุดชีวิตได้ จึงคิดว่าหากพยายามเต็มที่แล้ว จะสามารถทำได้ทุกอย่าง'

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ฉันจะแค่นึกแล้วอยู่อย่างนี้อีกครึ่งจันทรศก จะรอให้ทุกคนปลอบใจ และพึ่งพาพลังของยา...?

คิวฉันทมวดเข้าหากัน

ในกระเป๋าสีเสื้อ มีขวดเล็กๆ ที่ได้รับมาจากนัทสึเมะซังอยู่

ความรู้สึกที่อยากพึ่งพาชาวดนนั้น ฉันพูดไม่ได้ว่าไม่มีเลย แต่ว่า

ฮารุคุง ถึงจะไม่มี ความทรงจำ ก็ยังเป็นฮารุคุงที่ผ่านประสบการณ์มากมาย

ฉันก็ไม่อยากทำให้ความกล้าและความรู้สึกที่ได้รับจากฮารุคุงและยูกิจังสูญเปล่า จะทำให้สูญเปล่าไม่ได้

'...ฮารุคุง'

ฉันค่อยๆ สอดมือเข้าไปในกระเป๋าสีเสื้อ แล้วหยิบขวดใบเล็กออกมา

"อากิ...?"

ฮารุคุง ฮารุคุง ฉันพิมพ์มาเบาๆ อย่างสุดใจ เพื่อเรียกความกล้าขึ้นมา

ฉันกำขวดใบเล็กในมือแน่นที่อก ขณะที่รู้สึกถึงสายตาอันงุนงงของฮารุคุงที่มอดกอยู่ที่สิ่งนั้น

และก็... พุดด้วยเสียงสั่นเทา

"ฉัน... เชื่อฮารุคุงนะ"

"เอ?"

ฉันปล่อยนิ้วออก ขวดใบเล็กที่ตกลงสู่พื้นดิน วาดเส้นโค้งแล้วกลิ้งไป ขวดยันไม่แตกก็จริง แต่ฝามันหลุดออก ของเหลวภายในจึงหกออกมา

ฮารุคุมองของเหลวที่ค่อยๆ แผ่ขยายในดิน ด้วยท่าทางตกตะลึง

"ไม่เป็นไรหรอก"

น้ำตาหยดหนึ่งไหลผ่านแก้ม

ฉันหลับตาแน่นเพียงครั้งเดียว แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้งทันที

"เพราะว่าฮารุคุง... สัญญาไว้แล้ว ฉันเชื่อในสัญญานั้น เพราะฉะนั้น สิ่งนี้ไม่จำเป็นหรอก"

"อากิฮิเมะ"

ท่ามกลางแมกไม้ที่หนาแน่น ฉันมองหน้าฮารุคุงตรงๆ

ใจฉันเต้นตุบๆ ไม่เป็นไร ฉัน...เชื่อฮารุคุงได้

และ ฉันก็อยากก้าวออกไปก้าวหนึ่งในแบบของตัวเองบ้าง เพราะฉะนั้น...

ฉันจึงบอกความรู้สึกที่เอ่อล้นออกมาจากใจไป

"ฉันขอบคุณค่ะ"

ผมพูดอะไรไม่ออกกับการสารภาพรักอย่างกะทันหันนี้

คอผมตึงเอื้อมริมฝีปากผมสั่นพราว ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี... แต่ก็อยากพูดอะไรสักอย่าง

ผมกลืนน้ำลายอีก

"เอ่อ อากิ...ฮิเมะ ทะ ที่ว่าชอบ..."

"ไม่ต้องหรอก"

ตอนที่ผมจะเดินเสียงพูดออกมา อากิฮิเมะก็ขึงสายหน้าก่อน รวากับจะบอกว่าไม่ต้องตอบก็ได้

"ฉัน แค่อยากบอกตรงๆ เท่านั้นแหละ เพราะฉันไม่อยากทำให้หลายสิ่งหลายอย่างที่ได้รับมาจากทสึ

วานูกิจคงสูญเปล่านะ"

...หมายความว่ายังไง? ตอนที่กำลังจะพูดเช่นนั้นเอง

"อะ...!?"

ออยู่ๆ อะไบบางอย่างก็แล่นผ่านภายในหัวผมไป จนผมหยุดยั้ง

สิ่งที่เหมือนกับเศษชิ้นส่วนเล็กๆ ของภาพ ปรากฏขึ้นมาในหัวผมราวกับสายฟ้าแลบ และก็จากหายไป แต่ผมไม่อาจจับคว้าสิ่งนั้นไว้ได้

เอ๋... เมื่อไหร่จะไรกันนะ รู้สึกเหมือนมีอะไบบางอย่างที่สำคัญมากๆ...?

ผมยื่นมือในใจออกไปอย่างเอาเป็นเอาตาย เพื่อคว้าสิ่งอันเลื่อนรางเหลือเกินนั้นไว้

"อะ เอ่อ ทสึวานูกิจ ขอโทษจริงๆ นะ ไม่ต้องใส่ใจที่พูดเมื่อไหร่หรอก..."

"...ระ รอดเดียว"

ผมใช้มือห้ามอาากิฮิเมะที่พยายามจะพูดซ้ำ อีกนิดเดียว อีกแค่นิดเดียวเราก็จะคว้าอะไบบางอย่างได้แล้ว

'...อา'

...จริงด้วยสิ

"สัญญา...?"

ผมได้ยินเสียงอาากิฮิเมะสุดลมหายใจเอือก ผมค่อยๆ เงยหน้าขึ้น

"เรา สัญญาอะไบบางอย่าง... ไว้กับอาากิฮิเมะสินะ?"

ใช่ ผมสัญญาไว้ สัญญาเรื่องที่สำคัญมากๆ ไว้

"หรือว่า ...นี่ก็ออกแล้วหรือ?"

เสียงอันแหบพร่า อาากิฮิเมะมองผมด้วยใบหน้าที่บอกว่าไม่น่าเชื่อ

"ไม่หรอก ...แต่ว่า เฉพาะเรื่องที่เราสัญญาอะไบบางอย่างไว้นะ เรานี่ก็ออกแล้ว"

ไม่ใช่สิ เรียกว่า รู้สึก น่าจะตรงกว่า เพราะขณะที่กำลังเพ่งสมาธิกับภาพชิ้นส่วนที่ขาดๆหายๆ ออยู่ๆ ผมก็เกิดความรู้สึกว่ามีสัญญาอยู่ขึ้นมา แต่ว่า นั้นเป็นสัญญาแบบไหนกันแน่...?

วินาทีที่คิดเช่นนั้น หัวผมก็เจ็บแปล็บ จนผมต้องใช้มือกดไว้

"ทสึ ทสึวานูกิจ อย่าฝืนเลยนะ"

"...แต่"

"ทสึวานูกิจ"

"แต่ มันเป็นสัญญาที่สำคัญมาก"

"ทสึวา...!"

ผมปิดมือของอาากิฮิเมะที่พยายามยื่นมาหา แล้วเดินไปอย่างโชเซ สัญญากับอาากิฮิเมะ... สัญญาที่สำคัญมากๆ ต้องนึกให้ออกตอนนี้ให้ได้

พอออกไปนอกเรือนกระจกอย่างโชเซ ก็มีแปลงดอกไม้ที่ได้รับการดูแลเป็นประจำอยู่ข้างนอก น้ำพุเก่าๆ กับม้านั่ง สปริงเคิลที่ต่อท่อไว้อยู่

แปลบ พร้อมกับการเจ็บจี๊ดๆ ที่ศีรษะ อะไรบางอย่างก็ผ่านเข้ามา และหายไปในพริบตาอีกครั้งหนึ่ง

'กรอด ที่นี่ก็น่าจะมีความทรงจำอะไรบางอย่าง บางอย่างอยู่แท้ๆ...!'

ทำไมถึงนึกไม่ออกแล้ว นี่เราสัญญาอะไรกับอาากิฮิเมะไว้กันแน่...?

ความรู้สึกอยากนึกให้ออกนั้น ตอนนี้มันหลุดจากภายในออกอย่างรุนแรงอยู่ และแรงกล้าจนแทบทำให้ผมตัวสั่น

'สัญญากับอาากิฮิเมะ ...เราให้ไว้ที่เรือนกระจกนั้นจริงหรือ? ให้ตายสิ นึกไม่ออกเลย...!'

ผมกุมศีรษะอยู่ตรงนั้นพักหนึ่ง ไม่นาน ผมก็รู้สึกตัวว่าผมยืนอยู่คนเดียวเสียแล้ว จึงได้สติคืนมา

'แยละ...! ดันทิ้งอาากิฮิเมะไว้คนเดียวซะได้'

ทั้งที่อาากิฮิเมะเป็นห่วงเราแท้ๆ กลับทิ้งเธอไว้อย่างนั้น นี่เรากำลังทำอะไรอยู่เนี่ย

ผมรีบร้อนกลับไปในเรือนกระจก ด้วยอารมณ์อยากเดาะลั่นขึ้นมา

"อาากิฮิเมะ เมื่อก็ขอโทษ"

แต่ว่า ในเรือนกระจกกลับเงียบสนิท ที่ที่เมื่อก็อาากิฮิเมะยืนอยู่ ไม่มีใครอยู่แล้ว

"อาากิฮิเมะ?"

ผมมองซ้ายมองขวาถูรอบๆ ที่นี่ไม่กว้างมากก็จริง แต่เพราะถูกต้นไม้ที่ปลูกไว้มากมายขวางสายตา ผมจึงมองไม่เห็นทั่วทั้งหมด

หรือว่า อาากิฮิเมะกลับไปแล้วจริงหรือ? หันที่ที่คิดเช่นนั้น ความวิตกอย่างมหาศาลเหนือความคาดหมายก็พุ่งพล่านขึ้นมาในใจ

---ปี๊บ ปี๊บ ปี๊บ

ออยู่ๆ ก็มีเสียงข้อความเข้ดั่งจากมือถือ ผมจึงตกใจกึก

อะไรเล่า เวลาแบบนี้ ผมกดปุ่มวางสายทันที แต่พร้อมกันนั่นเอง ก็มีสิ่งหนึ่งส่องสว่างเด่นขึ้น ผมจึงมองดูหน้าจอ

มันบอกว่ามีเมลหนึ่งฉบับส่งมาถึง ชื่อของผู้ส่งคือ...

"...อาากิฮิเมะ"

ตัวอักษรเขียนว่า อาากิฮิเมะ สโมโมะ แสดงอยู่ในหน้าต่างเล็กๆ

'ทสึวานูกิคุง อย่าฝันเลยล่ะ

ทั้งเรื่องชมรมทำสวน เรื่องของทุกคน ค่อยๆ นึกไปช้าๆ เอะ

ฉันก็เศร้าใจมากเหมือนกัน พอเห็นทสึวานูกิคุงทุกซ้ใจแล้ว

เพราะฉะนั้น ค่อยๆ นึก ทีละเรื่องๆ ช้าๆ เอะล่ะ'

อ่านจบแล้วน้ำตาก็ทำท่าจะไหลออกมา

ทำไมถึงได้พูดอย่างนั้นล่ะ? ทั้งที่ผมลืมนัญญาที่สำคัญมากๆ ไปแท้ๆ

"อาากิฮิเมะ..."

ผมพูดเหมือนคร่ำครวญ ผมมองรอบๆ แล้วก็ก้มดูมือถือในมืออีกครั้ง

...จริงสิ ใช้เมลตอบดีกว่า ต้องขอโทษเรื่องเมื่อกี้ ถ้าอาากิฮิเมะยังอยู่ใกล้ๆ อาจจะกลับมาก็ได้

ผมเปิดมือถือที่ปิดไปครั้งหนึ่ง แล้วกดปุ่มหลายปุ่ม เพื่อเลือกตัวเลือกเขียนเมลใหม่

"ดีล่ะ จันก็ เอ่อ พิมพ์ว่าอะไรดีนะ ...'อาากิฮิเมะ เมื่อกี้ขอโทษ' จันหรือ?"

และเมื่อเริ่มพิมพ์ข้อความอย่างล่าบากล่าบน... มือผมก็หยุดลง

"...เอ"

ผมคิดว่าผมจะพิมพ์ว่า 'อาากิฮิเมะ' แต่ไม่รู้ทำไม นิ้วผมถึงจะไปกดเป็น 'สโมโมะ' ราวกับถูกควบคุม...ไม่ ที่ผมตกใจไม่ใช่แค่นั้น

เพราะตอนที่ตารางที่แสดงคำที่เริ่มด้วย 'ส' ปรากฏขึ้นมา คำลำดับบนสุดที่แสดงให้เห็นคือคำว่า 'สโมโมะ' นั่นเอง

"หมายความว่ายังงั้น..."

นี่หมายความว่า ผมเคยพิมพ์คำว่า 'สโมโมะ' ไปหลายต่อหลายครั้ง หลายต่อหลายครั้งจนถึงขั้นมีคำว่า 'สโมโมะ' ปรากฏในตัวเลือกคำที่พิมพ์บ่อยที่สุด

ก็หมายความว่า ผม... อาากิฮิเมะ---

"...สโมโมะ!"

ผมตะโกนขึ้นในทันใด

วินาทีนั้น ก็มีเสียงสวบดังขึ้นที่ด้านหลังต้นไม้ซึ่งอยู่ห่างไปเล็กน้อย พอผมรีบอ้อมไปทางนั้น ก็พบอาากิฮิเมะยืนอยู่หลังเงาของต้นไม้ต้นสูง โชคดีจริงๆ...! ยังอยู่สินะ

"ทสึวานุกิ...คง"

อาากิฮิเมะเบิกตากว้างอยู่ คงตกใจเพราะเสียงเรียกของผมจนเปล่งเสียงละมั้ง

"อาากิฮิเมะ"

ผมขัดอาากิฮิเมะที่อ้าปากจะพูดอะไรบางอย่างด้วยการเรียกชื่ออย่างหนักแน่น เพราะตอนนี้ ผมมีเรื่องที่ยากถามเธอก่อน

"ถ้าเกิดว่าผิด ก็ขอโทษด้วย"

ผมกำมือถือที่อยู่ในมือแน่น

"เราเคยเรียกอาากิฮิเมะว่า ...สุโมโมะใช่ไหม?"

ดวงตาของอาากิฮิเมะเบิกกว้างขึ้นไปอีก

"สุโมโมะเป็น เอ่อ... คนสำคัญสำหรับเราใช่ไหม?"

พูดพลางผมก็เกาหัวอย่างหงุดหงิด

ไม่ใช่ วิธีพูดแบบนี้ใช้สื่อสิ่งที่ผมรู้สึก สิ่งที่ทำให้ใจกระสับกระส่ายมาตลอดเวลาไม่ได้ดีพอ

อา แต่แล้วจะพูดยังไงดีล่ะ ผมจะอธิบายสิ่งที่แล่นผ่านอกในวินาทีที่ผมเห็นคำว่า 'สุโมโมะ' อย่งไรดี

ตอนนี้จะรู้สึกยังไงกับตัวผมที่อยู่ๆ ก็พูดอะไรประหลาดๆ ออกไปนะ อาากิฮิเมะ ...สุโมโมะ

ความกระวนกระวายแผดเผาใจผม คราวนี้ น้ำตาผมแทบจะไหลออกมาจริงๆ แต่ว่า ตอนนั้นเอง

"...อืม"

สุโมโมะพยักหน้าพร้อมกับเสียงเบาๆ

"ใช่แล้วละ ทสึวานุกิคง"

"...สุโมโมะ"

"ฉันนะชอบทสึวานุกิคงมาก ...ทสึวานุกิคงก็ ให้ความสำคัญกับฉันละ"

ว่าแล้วเขี้ยว เป็นอย่างนั้นจริงๆ ความโล่งใจและความทุกข์ร้อนใจ ประดังเข้ามาหาผมพร้อมๆ กัน

แต่ว่า เพราะอะไรกัน ทำไมผมถึงลืมความรู้สึกอันสำคัญยิ่งนั้นไปได้?

พอผมเม้มริมฝีปาก สุโมโมะก็ส่ายหน้า "อย่าฝืนเลยนะ"

"ทสึวานุกิคงนึกสัญญาณที่ให้ไว้แล้วแล้ว ทั้งเรื่องที่เคยเรียกฉันว่าสุโมโมะด้วย ตอนนี้ แค่นี้ก็พอแล้วล่ะนะ"

"แต่ว่า..."

"ฉันจะรอตลอดไปนะ เพราะฉะนั้น ไม่ต้องรีบร้อนหรอกนะ"

ผมจะแสดงความรู้สึกที่เต็มเต็มจิตใจในตอนนั้นให้เธอเห็นอย่างไรดี

แค่มองเห็นก็เข้าใจแล้ว ที่จริงสุโมโมะก็ต้องอยากให้ผม निकออกเร็วๆ ไม่ผิดแน่ แต่กระนั้น เธอก็ยังพูดแบบนั้นเพื่อผม

แม้แต่ที่นี่ก็ต้องมีความทรงจำหลากหลายอยู่แน่นอน เรื่องสัญญาณก็ด้วย ทั้งที่ที่จริงเธอต้องเจ็บปวดใจอย่างเหลือล้นที่ถูกหลอกอย่างแน่นอนแท้ๆ...

ผมปล่อยมือที่กุมศีรษะออก แล้วก้มหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรง

"เรา...อยาก निकให้ออก"

ตอนนี้เลยด้วยซ้ำ เพราะมันต้องเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ แน่ๆ

"ทสึวานุกิคง..."

สุโมโมะจ้องมองผมที่ก้มหน้าคอดก

ดูเหมือนเธอจะครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่พักหนึ่ง ไม่ช้าเธอก็พยักหน้า แล้วอ้าปากอย่างเงิบๆ

"ที่นี้นะนะ คือสถานที่แห่งครั้งแรกล่ะ"

"สถานที่แห่งครั้งแรก?"

"อืม เป็นที่แห่งครั้งแรกของหลายๆ อย่าง"

และเธอก็เล่าราวกับขับร้องเพลง

---วันนั้น พระอาทิตย์ยามเย็นก็สวยเหมือนกับวันนี้ เราสองคนมองดูมันด้วยกันล่ะ

---ทสึวานุกิคงบอกว่าชอบฉัน หลังจากนั้น เกิดเรื่องนิดๆ หน่อยๆ ก็จริง... แต่ที่ที่ฉันให้คำตอบ ก็คือที่นี่ล่ะ

---คือวานะ ที่ที่เราจูบกันครั้งแรก ...ก็คือที่นี่

เพราะฉะนั้น... สุโมโมะพูด ด้วยแก้มที่มีสีแดงฝาด

"ที่นี่คือ... สถานที่แห่งครั้งแรกล่ะ"

สัมผัสของความอบอุ่นเข้าโอบมือผม สุโมโมะจับมือผม แล้วพูดเบาๆ อย่างเขินอาย

"ของฉัน...กับฮารุกุ"

วินาทีนั้น ลมหายใจผมหยุดลง

อะไรบางอย่างขนาดใหญ่ในตัวผมพังทลายลงอย่างเจ็บช้ำสับสน สิ่งที่คล้ายภาพติดต่ายับย่อยจำนวนมากกว่าเมื่อครู่นี้ ร่วงวนในกายผมทั้งหมดในคราวเดียว

---อา ...นี่เอง อย่างนี้เอง

ความมั่นใจเปี่ยมล้นในใจ ผมชอบ...สุโมโมะะ

"...สุโมโมะะ"

ผมดึงมือของสุโมโมะะเข้ามาช้าๆ

"ฮารุ..คง?"

"สุโมโมะะ เรา"

ผมเว้นช่วงหนึ่งลมหายใจเข้า แล้วพูดอย่างชัดเจน

"เรา ชอบ...สุโมโมะะ"

ปาเล็กๆ ของสุโมโมะะสั่นฮึก

เธอเงยหน้ามองผมอย่างลึกลับ เหมือนกลัวอะไรบางอย่าง

"...ฮารุ คง?"

"อืม"

หยาดน้ำใสรินขึ้นมาในดวงตาดวงโตอย่างรวดเร็ว และไหลผ่านแก้มลงไป

"ความทรงจำ ...กลับมาแล้วหรือ?"

"ไม่ใช่หรอก..."

ผมส่ายหน้าช้าๆ

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก"

ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้น ความทรงจำที่เสียไปไม่ได้กลับมา

ผมยังคงไม่อาจนึกออกว่าได้ใช้เวลาร่วมกับสุโมโมะะอย่างไรอยู่ดี

แต่ว่า ตัวผมในตอนนี้อยู่ถูกความรู้สึกอันยิ่งใหญ่โอบล้อมอยู่ ยิ่งใหญ่ขนาดที่เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาเลยที่เดียว

ความรู้สึกที่ล่องไหลไปสู่สุโมโมะะโดยตรง ความรู้สึกคล้ายเจ็บปวด คล้ายร้อนผ่าวนี้

หากจะทำให้มันเป็นคำพูดล่ะก็---

ผมค่อยๆ ยื่นมือออกไป เช็ดหยาดน้ำที่เประเอือนแก้มของสุโมโมะออก

"ขอโทษนะ เรา ยังนึกไม่ออกว่าเราชอบสุโมโมะอย่างไร"

"อืม...อืม"

"ความรู้สึกของเราคนก่อน กับเราในตอนนี เราก็คงไม่รู้ว่ามันเหมือนกันรึเปล่า ...แต่ เพราะอย่างนั้น"

ผมดึงตัวสุโมโมะที่เงยหน้ามองผมอย่างสุดใจเข้ามา

"เรา จะชอบสุโมโมะอีกครั้งหนึ่ง ตั้งแต่เริ่มแรก"

"ฮาร์...คง"

"เราอยากทำอย่างนั้น ...แบบนี้ได้สินะ"

หึกๆ สุโมโมะพยักหน้า ขณะที่ปล่อยน้ำตาไหลเผาะๆ

"ฮาร์คง รักษา...สัญญาฉันแล้ว เพราะฉัน ได้สิ ฉันดีใจ สุดๆ สุดๆ เลย..."

ดีใจจริงๆ ชอบคุณนะ สุโมโมะพูดเช่นนั้นเข้าไปเข้ามา

น้ำตาเธอไหลในอ้อมอกผมพักหนึ่ง จากนั้น... ก็กลายเป็นรอยยิ้ม

---สีหน้าของเธอนั้นเปลี่ยนไปไม่แน่นอน ผมทราบดี

เป็นคนที่เข้ากับคนอื่นยาก ซื่อาย และแทบจะร้องไห้ออกมาในทันที แต่ก็

เป็นคนที่มีความพยายามสูงมาก ทำอะไรเต็มที่เสมอ อ่อนโยน ...และเข้มแข็งยิ่งกว่าใครๆ

ผมไม่ได้นึกออกอย่างชัดเจน สิ่งที่ผมเอากลับคืนมาได้ มีเพียงเศษชิ้นส่วนที่ไม่ปะติดปะต่อกัน เท่านั้น แต่ว่า

แต่ว่า ...อา นี่ผมสูญเสียความรู้สึกที่ล้ำค่ายิ่งเช่นนี้ไปจริงๆ สินะ

เป็นเพียงเศษเสี้ยวของความทรงจำเล็กๆ ที่ไม่เกินกว่าแค่สิ่งที่ผ่านเข้ามาในสมองอย่างขาดๆ หายๆ แต่แต่ละชิ้นๆ นั้น ผมโหยหามันเหลือเกิน

คราวนี้ละ ผมจะไม่ยอมสูญเสียพวกมันไปอีก

ผมจึงโอบกอดร่างกายสุโมโมะเข้าแนบแน่นในอ้อมแขน